

У період війни дуже великою проблемою стає те, що люди починають забувати про мову, культуру та мистецтво. Всі думають, що «гармати стріляють – музи мовчать», як казали за давніх часів. Але це зовсім не так. Війна не скасовує процесу мистецтва. Історично війна є одним із нормативних станів, одним із регулярних, перевірених і ефектно оспіваних способів існування людства, а зовсім не чимось кінцевим і виключеним із реальності.

Як казав міністр культури Олександр Ткаченко про війну 2022 року : «Війна дає поштовх досі невідомим нам наративам у мистецтві. В мистецтві ми завжди знаходимо відображення та переосмислення реальності часу, коли воно народилось. Наше мистецтво, що народилось протягом війни, буде говорити за нас довше, ніж ми живемо. Тому наше завдання сьогодні фіксувати все, збирати в одному місці і передавати далі світу». Сергій Жадан також закликає не відділяти культуру від війни, та не протиставляти людей, які зі зброєю боронять свою землю і тих, хто працює в тилу. Адже мистецтво та мова все більше наповнюються контекстом подій.

Якщо казати про проблему використання української мови в сучасному світі, то в силу відомих обставин, вона все більш перестає бути реальною. До війни, дуже багато людей спілкувалися російською мовою вдома та в побуті, проте з приходом «біди» на нашу Батьківщину все змінилось. Ті, хто раніше вважав, що мовний чинник зовсім не важливий, зараз же змінили свою думку: «Українська мова – дуже важливий чинник нашої ідентичності та національної самоідентифікації.»

Як писав Михайло Грушевський ще 95 років тому : «Всі ті, хто зроду Українець, родився і виріс з українською мовою на устах і хоче тепер іти спільно з своїм народом, з усіма свідомими синами українського народу, які хочуть працювати для його добра, боротися за його свободу і кращу долю. Але не тільки хто природжений Українець, а також і всякий той, хто щиро хоче бути з Українцями, і відчуває себе їх однодумцем, товаришем, членом українського народу, бажає працювати для його добра. Якого б не був він роду, віри чи звання — се не важно. Його воля і свідомість рішає діло»

Немає сумніву, що війна – це лиха година для людства. Вона об'єднує людей у єдиному пориві проти спільного ворога. Ми повинні пам'ятати в незалежності від часу, що українці – невмируща нація з тяжкою долею та високою мораллю. Підсумувати свою думку хочу словами Жадана про українське мистецтво в сучасному світі : «В Україні мистецтво – це не просто складова розваги, а дуже важливий маркер нашої ідентичності».

Саламатіна Дар'я Сергіївна
Державний біотехнологічний університет
Науковий керівник – док. наук з соц. комунікацій, проф. Грабар Н.Г

МЕДОВЕ МІСТО

Місто Мелітополь розташоване серед безкрайніх степів. Довгі століття степ був малолюдним і небезпечним місцем. Іноді сухим і розпеченим, або мокрим, сніговим. Степом проходили купецькі каравани і посли російських государів. Особливу тривогу викликала "Кримська україна", звідки час від часу татари та ногайці робили набіги. Боротьба Руської держави з Кримським ханством постійно залучала у військові дії величезні кількості різноетнічних народів як з одного, так і з іншого боку. Приазовський степ бачив чимало військових баталій. Чимало крові пролилося на її безкрайніх просторах. Але між ногайцями, з одного боку, татарами та турками - з іншого, виникали протиріччя, і степ був для всіх мандрівників небезпечним місцем. Тому на річці Молочні Води в 1778 році, за вказівкою А.В.Суворова, на Овечому броді, поблизу Кам'яної Могили, "вершині" р.Молочної та на річці Карачекраці були поставлені козаки з кіньми, які несли охорону поштового тракту. Наш край добре знали запорізькі козаки. По безкайному степу вони здійснювали походи на Крим, а Чорним морем доходили до Константинополя. Річка Молочна служила водним шляхом, яким козаки після набігу до Криму йшли до Дніпра.

У 80-90-х роках XVIII століття на Молочних Водах з'явилися запорізькі постійні "зимники". У 1792 році документами засвідчено 20 сімей, які займалися землеробством та тваринництвом, п'ять із яких застосовували працю восьми найманих селян.

Саме місто Мелітополь виникло наприкінці XVII століття.

Походження назви міста Мелітополя: від грецького "Мелітос" – "медове місто". Він розкинувся на мальовничому схилі західного берега долини річки Молочної, який позначений на карті 1793 як "урочище Кизильяр". На місці нинішнього міста було розташоване невелике ногайське селище Кизил-Яр. У липні 1769 року російське військово командування побудувало на місці сучасного міста редут, в якому чергову службу несли запорізькі козаки, один з яких - Мелітопольський - зайняв значну територію: західний кордон проходив по дніпросходу степу, а на сході - до річки Берди. На північному сході Мелітопольський повіт простягався до річки Конки, а на півдні кордон підходив до Азовського моря.

2 лютого 1784 року Катерина II видала указ про створення на щойно завойованих землях Таврійської губернії.

У реляції князя Г. Потьомкіна (1784р.) сказано, що Мелітопольському повіту "побудувати місто, назвавши - Мелітополь. Присутні місця ... заснуються згодом за кількістю і родом жителів". В результаті російсько-турецької війни 1787-1791 років місто втрачає свою назву і отримує нову назву, за назвою балки, та колишнього татарського аула-Кізильяр. Цікава легенда пов'язана з цією назвою, запис її зробив зі слів останніх кочівників-нагайців П.К.Дзякович. Ось вона: Давним-давно, ще до приходу татар до Криму, в балці Кіз-яр, яка на той час була вкрита лісом, жила орда жінок-амазонок. Керувала амазонками, водила їх у бій – красуня дівчина-войовниця. В одній із битв вона потрапила в полон, де закохалася в царевича чоловічого племені, але не захотіла підкоритися спільній долі жінок - вийти заміж. Викупивши себе, цариця повернулася в рідне плем'я, але не змогла перебороти своїх почуттів до коханого. Вона зібрала всіх своїх одноплемінниць і наказала спалити себе на багатті". З тих пір і пішла назва балки Кіз-яр (Кіз-дівчина, яр-балка). У сучасному Мелітополі ця назва досі використовується в одному із районів міста. Мелітопольщина має багато народних легенд про далеке минуле нашого краю.

У 1845 році для міста утверджено герб, в якому була відображена історична символіка підкорення Тавриди, а також знак поселення в цьому повіті – християн. В 2003 році був затверджений новий герб: щит де, вгорі на золотому полі червона шестерня, на яку накладено квітку черешні із золотими медовими сотами в середині, внизу на зеленому полі розкрита золота книга із срібними сторінками на якій знаходиться золотий хрест, щит накладається на покладені навхрест золоті молоти. Місто Мелітополь визнано інтеркультурним, у ньому організовано понад 100 різних національних об'єднань. Зараз місто переживає не найлегший період, але мелітопольці вірять, що катаклізми історії не безкінечні.

Федорченко Ангеліна Миколаївна
Державний біотехнологічний університет
Науковий керівник – канд. філол. наук, доц. Тихоненко О.В.

МОВА І ПОЛІТИКА НА ТЛІ ВІЙНИ

Нині питання мови і політики не втратило актуальності в колі істориків та юристів. Цю проблему порушували також сучасні лінгвісти: М. Гухман, С. Єрмоленко, М. Жовтобрюх, О. Зарецький, Л. Масенко, Ф. Непійвода, В. Німчук, В. Радчук, В. Русанівський, О. Тараненко та ін. Тому питання мови для України завжди було й досі залишається політичним [5, с.52].

Так, війна проти української мови та ідентичності, яку розпочала росія ще після 1654 р., тривала багато сторіч. Підтвердженням цього є Валуєвський циркуляр, Емський указ, Сталінські репресії тощо, коли наш народ боровся за своє право на мову, культуру, мистецтво [3]. Тоталітарний режим того часу не дозволяв розвиватися українському слову,